

El Ridaura, eix clau

Quatre municipis fan plans estratègics d'infraestructura verda (Pemiv) per protegir la conca fluvial i obrir connectors



El bosc de ribera al curs alt del Ridaura també pateix pressió de motociclistes QUIM PUIG.

Els PEIN de les Gavarres i Cadiretes-Ardenya, tot i mantenir una continuïtat forestal a vista d'ocell, han conviscut aïllats tant en la cartografia com en les eines de gestió. Com a frontera principal, el curs fluvial del riu Ridaura al llarg de tota la Vall d'Aro –entre Llagostera, Santa Cristina, Sant Feliu de Guíxols i Castell d'Aro, Platja d'Aro i s'Agaró– discorre en paral·lel al corredor de l'antic carrilet i l'actual autovia C-65, barreres antròpiques més recents. I una de les reclamacions sobre la taula és la definició de connectors biològics entre les dues àrees.

Fa un parell d'anys, Ardenya Patrimoni i Natura i el grup Sterna van llançar una crida per recuperar ambientalment el curs fluvial i la seva conca, d'uns 74 km², condensada en el document Un pacte pel Ridaura. Els quatre municipis interpel·lats –Sant Feliu de Guíxols

s'hi va sumar perquè, tot i quedar fora del terme, en beu i hi desguassa rieres i aigües residuals– han trobat suport de la Diputació de Girona per redactar quatre plans estratègics municipals d'infraestructura verda (Pemiv) de manera coordinada. Pretenen ser una eina complementària, que ja s'ha assajat als entorns de Vilobí, i també a Hostalric, com a proves pilot per definir una estratègia per planejar accions.

En el cas de Ridaura, la consultora que s'encarrega dels plans ha engegat un procés participatiu per recollir propostes i mirar-les d'ordenar i conciliar. Arrenquen al riu i els ecosistemes, la flora i la fauna. Però abasten la resta d'activitats, com ara la gestió de la biomassa forestal que s'hi genera, la producció agrícola, els usos de lleure, el patrimoni històric i cultural i, evidentment, tot el cicle de l'aigua. En matèria hídrica, entren en joc tant les zones humides i inundables com la gestió de les aigües residuals un cop depurades. Fa anys que part d'aquests cabals es destinen a usos agraris –les hortes de Castell d'Aro– i lúdics –amb canonades i bombaments que reaprofiten una altra dotació per regar dos camps de golf, a Santa Cristina i la urbanització del Mas Nou. Entre les idees que van planant sobre el procés, elevar la cota del sistema per reomplir algunes basses en zones més elevades durant els estiatges. Caldrien inversions i extremer l'eliminació de nutrients –com ara els nitrats– dins del projecte pendent d'ampliació i millora de l'EDAR de Castell d'Aro. L'altra crítica expressada per Jaume Ramot, de Sterna, és el “desgavell a la plana, amb el riu encanalat” en el tram final fins a la desembocadura, “sense boscos de ribera i amb espècies invasores”, com ara la canya americana que s'han d'atacar periòdicament.

L'abocador de Solius, ja clausurat, allibera pressió; per bé que continuen alçant-se veus contràries a la continuïtat de la planta d'orgànica, que l'alcalde de Llagostera, Narcís Linàs. Sterna també ha alertat de plantacions de marihuana incontrolades i el problema de l'accés motoritzat, que a més dels corriols de roca de l'Ardenya, exploten l'experiència del fangueig en les zones més humides. En aquest aspecte, el futur Consorci de les Gavarres, l'Ardenya i Cadiretes pren nota, mentre que per a la resta, caldrà que els plans avancin i la Generalitat i els municipis moguin fitxa i inversions.

Publicat a:

-Setmanari Girona 22-05-2026, Pàgina 3

Font del document: <http://www.elpuntavui.cat/societat/article/11-mediambient/2645174-el-ridaura-eix-clau.html>